

บันทึก

เรื่อง การตีความประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดเขตควบคุมคน ญวน อพยพ
ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๗ (ออกตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๖๒)

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ลับ-ด่วนมาก ที่ มท๐๒๐๒/๔๙๕ ลงวันที่ ๑๘
กรกฎาคม ๒๕๖๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้อาศัย
อำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๖๒ มีประกาศลงวันที่ ๒๓
กรกฎาคม ๒๕๖๗ กำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพ ซึ่งเป็นบุคคลที่เข้ามาหรืออยู่ใน
ราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้พักอาศัยอยู่ได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับประเทศ
เวียดนามภายในเขตอำเภอท้องที่จังหวัดต่าง ๆ รวม ๑๐ จังหวัด ประกาศฉบับดังกล่าวได้มีการ
ตีความว่า

๑. เป็นการรับรองฐานะของคนญวนอพยพ จากเดิมซึ่งถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่เข้า
มาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้มีฐานะทางกฎหมายตาม
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๖๒ คือ เป็นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ใน
ราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับ ทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมและปัญหา
อื่น ตามมา

๒. ประกาศฉบับดังกล่าวครอบคลุมเฉพาะคนญวนอพยพซึ่งเป็นบุคคลที่เข้ามา
ในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๘-พ.ศ.๒๕๔๙ เท่านั้น แต่จุดประสงค์ของประกาศฉบับนี้มุ่ง
หมายให้ครอบคลุมรวมถึงบุตรของคนญวนอพยพดังกล่าวที่เกิดในราชอาณาจักรไทยด้วย

กระทรวงมหาดไทยจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความประกาศของ
กระทรวงมหาดไทยตามประเด็นดังกล่าวข้างต้น เพื่อที่จะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ต่อมา กระทรวงมหาดไทยโดยกองการข่าวและการต่างประเทศ สำนักงาน
ปลัดกระทรวง ได้มีบันทึกข้อความ ลับ-ด่วนมาก ที่ มท๐๒๐๒/๑๘๒ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๘
ขอแจ้งรายละเอียดเพิ่มเติมในประเด็นที่ขอให้พิจารณาตีความ ดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๗ เป็นการรับรอง
ฐานะของคนญวนอพยพ จากเดิมซึ่งถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยโดย
ไม่ได้รับอนุญาต ให้มีฐานะทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๖๒ คือเป็น
คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการ
ส่งกลับหรือไม่ เพราะประกาศฉบับนี้ได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้า
เมือง พ.ศ.๒๕๖๒ซึ่งเป็นอำนาจในการอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้
เงื่อนไขใด ๆ หรือยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ในกรณีใด ๆ ก็ได้

๒. ประกาศฉบับดังกล่าวครอบคลุมหรือมีผลบังคับต่อคนญวนอพยพซึ่งเป็น

บุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๘-พ.ศ.๒๕๔๙ แต่จะครอบคลุมหรือมีผลบังคับต่อบุตรของคนญวนอพยพดังกล่าวที่เกิดในราชอาณาจักรไทยด้วยหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหารือของกระทรวงมหาดไทย ประกอบกับเอกสารประกอบการพิจารณาที่ได้รับมาจากกระทรวงมหาดไทยและได้ฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ) ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงกรมการปกครอง และกรมตำรวจ) และผู้แทนกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน แล้ว มีข้อสังเกตเบื้องต้นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพ ลงวันที่ ๒๓กรกฎาคม ๒๕๒๗^๑ กล่าวถึง “คนญวนอพยพ” โดยมีได้เจาะจงว่า “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวหมายถึงคนญวนอพยพประเภทใดหรือรุ่นใด จึงได้สอบถามผู้แทนกระทรวงมหาดไทยว่ามีบทนิยามของคำว่า “คนญวนอพยพ” ไว้ในกฎหมายฉบับหนึ่งฉบับใดหรือไม่ ซึ่งก็ได้รับคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทยว่า ไม่มีบทนิยามของคำดังกล่าวไว้ในกฎหมายโดยตรง และถึงแม้ว่าประกาศฉบับดังกล่าวจะมีได้ระบุเอาไว้ว่า คำดังกล่าวหมายถึงใครก็ตาม แต่ในหนังสือกระทรวงมหาดไทยลับ ที่ มทอ๒๐๖/๔๐๑ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย(พลเอก สิทธิ จิรโรจน์) ได้มีถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี (พลเอก เปรม ติณสูลานนท์) ขอให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณานุมัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกประกาศฉบับดังกล่าว นั้น ได้ระบุเอาไว้ว่า “คนญวนอพยพ คือผู้ที่ได้เข้ามาพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๔๙” ดังนั้น ในทางปฏิบัติจึงเป็นที่เข้าใจกันในบรรดาเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องว่า “คนญวนอพยพ” หมายความว่า คนญวนอพยพซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๘-พ.ศ.๒๕๔๙ และหมายความรวมถึงบุตรของคนญวนอพยพดังกล่าวด้วย

๑. สำหรับปัญหาประการแรกที่ว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นการรับรองฐานะของคนญวนอพยพจากเดิมซึ่งถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้มีฐานะ

^๑ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่อง กำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพ

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี ประกาศกำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพซึ่งเป็นบุคคลที่เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้พักอาศัยอยู่ได้เป็นการชั่วคราวเพื่อการส่งกลับประเทศเวียดนาม ภายในเขตอำเภอท้องที่จังหวัดต่างๆ รวม ๑๐ จังหวัด ดังต่อไปนี้

ทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ คือ เป็นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับ ใช่หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า การที่จะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวได้นั้น จำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเสียก่อนว่า แต่เดิม (ก่อนที่จะมีการออกประกาศฉบับดังกล่าว) นั้น “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรไทยได้อย่างไร และอยู่ในราชอาณาจักรไทยมาได้ถึงปัจจุบันนี้ได้อย่างไร

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท๐๒๐๖/๔๐๑ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ที่กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งมีความอยู่ตอนหนึ่งว่า

“คนญวนอพยพ คือ ผู้ที่ได้เข้ามาพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทย เมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๘-๒๔๘๙ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้อนุญาตให้พำนักอาศัยอยู่ในท้องที่จังหวัดชายแดนบางจังหวัดในราชอาณาจักรได้ โดยให้งดการปฏิบัติตาม พรบ.คนเข้าเมืองและการทะเบียนคนต่างด้าวไว้ชั่วคราว ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยใช้อำนาจตาม พรบ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๐...”

จากความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า หนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวได้ระบุข้อเท็จจริงไว้อย่างชัดเจนว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นได้อนุญาตให้พำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยได้ชี้แจงว่า “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวได้เข้ามาในราชอาณาจักรไทยใน พ.ศ.๒๔๘๘-๒๔๘๙ โดยไม่ได้รับอนุญาตแต่เมื่อได้เข้ามาในราชอาณาจักรไทยแล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นจึงได้อนุญาตให้พำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับประเทศเวียดนาม แต่คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่าคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทยยังไม่สอดคล้องกับเอกสารหลักฐานที่ได้รับเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทยคือ บันทึกข้อความของกองการข่าวและการต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทยลับ ที่ มท๐๒๐๖/๒๕๗ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๒๗ ที่ผู้อำนวยการกองการข่าวและการต่างประเทศได้มีถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย เสนอให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยนำเรื่องการกำหนดเขตควบคุมคนญวนอพยพเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณาและลงนามในหนังสือกราบเรียนฯพณฯ นายกรัฐมนตรี^๒ เพื่อนำเรื่องดังกล่าวเข้าพิจารณาในคณะรัฐมนตรี โดยในบันทึกข้อความดังกล่าว ได้รายงานความเป็นมาเกี่ยวกับการควบคุมคนญวนอพยพและมีความอยู่ตอนหนึ่งว่า

๒.๑ ญวนอพยพเข้ามาในราชอาณาจักร เมื่อ ๒๔๘๘-๘๙ ทางทางได้สั่งการว่า “อนุญาตให้พลเมืองในอินโดจีนฝรั่งเศสอพยพหลบหนีภัยเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในท้องที่จังหวัดชายแดนบางจังหวัดในราชอาณาจักรได้ โดยให้งดการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง และ

^๒ได้แก่ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับที่ มท๐๒๐๖/๔๐๑ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๓๐๓๔ ที่ได้อ้างถึงแล้วในตอนต้น

การทะเบียนคนต่างด้าวไว้ชั่วคราว ซึ่ง รว.มท.ใช้อำนาจตาม พรบ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๐” (เอกสารหมายเลข ๒)

๒.๒ เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๒ รว.มท.ได้มีคำสั่งว่า “ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไม่อนุญาตให้มีการอพยพหลบภัยจากอินโดจีนฝรั่งเศสเข้ามาในประเทศไทยอีกต่อไป การเข้าเมืองของคนญวนจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายเข้าเมืองและโควต้า” (เอกสารหมายเลข ๓)”

“เอกสารหมายเลข ๒” ที่บันทึกข้อความดังกล่าวข้างต้นอ้างถึง ก็คือ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๙๖/๒๔๙๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๙๑ ที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้น (นายเลียง ไชยกาล) ได้มีถึงคณะกรรมการจังหวัดในภาค ๑,๒,๓,๔ และอธิบดีกรมตำรวจ ซึ่งมีความอยู่ตอนหนึ่งว่า

“อนุสนธิคำสั่งกระทรวงมหาดไทยซึ่งได้สั่งการมาโดยโทรเลข ที่ ๑๑๘๖ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๔๘๘ ให้จังหวัดชายแดนด้านอินโดจีนฝรั่งเศสอนุญาต ให้พลเมืองในอินโดจีนฝรั่งเศสอพยพหลบภัยเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในท้องที่จังหวัดชายแดน บางจังหวัดในราชอาณาจักรได้ โดยให้งดการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง และการทะเบียนคนต่างด้าวไว้ชั่วคราว.....”

ข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในพ.ศ.๒๔๘๘ นั้น กระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่ง (ทางโทรเลข) อนุญาตให้พลเมืองในอินโดจีนฝรั่งเศส (คนญวนอพยพ) อพยพหลบภัยเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรได้ ถึงแม้ว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นจะมีได้ระบุว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติฉบับใดก็ตาม แต่ก็พอจะอนุมานได้ว่ารัฐมนตรีฯ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๑ “แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๑ เพราะการที่รัฐมนตรีจะสั่งการให้งดการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองและกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าวได้นั้น ย่อมจะต้องมีบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจไว้ ซึ่งมาตรา ๓๐ดังกล่าวเป็นมาตราที่ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในอันที่จะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๙๖/๒๔๙๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๙๑ ได้ระบุต่อไปว่า

“บัดนี้ กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นว่า ระยะเวลาแห่งความผันผวนได้สิ้นสุดลงแล้ว และสถานการณ์ภายในของแคว้นต่าง ๆ ในอินโดจีนฝรั่งเศสได้คลี่คลายขยายตัวสู่ความสงบและสันติสุขเป็นส่วนใหญ่เห็นเป็นการสมควรที่จะให้ผู้อพยพหลบภัยเหล่านี้เริ่มขยายกลับคืนไปสู่ภูมิภาคเดิมของตนได้ เพราะฉะนั้นต้องปฏิบัติดังนี้

๑.คำสั่งฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่ชนชาติญวนอพยพหลบภัยเข้ามาในราชอาณาจักรตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

๑พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐

มาตรา ๓๐ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

๒. ผู้อพยพหลบภัยเข้ามาแล้วก่อนคำสั่งนี้ประสงคจะมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทยตลอดไป และไม่ต้องด้วยลักษณะเป็นคนอันธพาลหรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้าย หรืออันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือราชอาณาจักร ให้จังหวัดสอบสวนบันทึกไว้เป็นหลักฐานรวม ๒ ฉบับ ๆ หนึ่งรักษาไว้ที่จังหวัด อีกฉบับหนึ่งส่งไปยังกระทรวงมหาดไทยบุคคลจำพวกนี้ให้ผ่อนผันเป็นคนเข้าเมืองนอกประเภทโควตา กับให้เสียค่าธรรมเนียมรับใบสำคัญแสดงรูปพรรณและใบสำคัญถิ่นที่อยู่ และมีทะเบียนคนต่างด้าวตามระเบียบ ส่วนหน้าที่อื่น ๆ ที่จะต้องปฏิบัติ ให้ปฏิบัติเช่นอย่างคนไทย แต่ถ้าภายหลังคนเหล่านี้หลบกลับออกไป ก็ถือว่าเป็นผู้ที่เสียสัตย์ ห้ามมิให้กลับเข้ามาอีก

๓. ผู้อพยพหลบภัยเข้ามาก่อนคำสั่งนี้ และประสงคจะเดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรอีก หากแต่ยังไม่สามารถเดินทางออกไปได้ ถ้าไม่เป็นคนอันธพาลหรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือราชอาณาจักร ก็ให้เสียค่าธรรมเนียมเข้าเมือง รับใบสำคัญแสดงรูปพรรณ และอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวต่อไปก่อน

๔. ผู้เดินทางเข้ามาประเทศไทยทางชายแดนภายหลังคำสั่งฉบับนี้ ให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองและประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดจำนวนคนเข้าเมืองโดยเคร่งครัด”

จากข้อความในหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ.๒๔๘๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นได้อนุญาตให้ “คนญวนอพยพ” เข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้ และใน พ.ศ.๒๔๙๑ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นก็ได้มีคำสั่งเกี่ยวกับ “คนญวนอพยพ” ซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยก่อน พ.ศ.๒๔๙๑ว่า ถ้าบุคคลดังกล่าวประสงคจะมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยต่อไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามแล้วก็ได้ให้ได้รับผ่อนผันให้เป็นคนเข้าเมืองนอกโควตาได้ ส่วน “คนญวนอพยพ” ซึ่งประสงคจะเดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรไทยอีก แต่ยังไม่สามารถเดินทางออกไปได้และไม่มีลักษณะต้องห้ามก็ให้อนุญาตให้อยู่ชั่วคราวต่อไปก่อนได้ คนญวนซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรไทยภายหลังคำสั่งฉบับดังกล่าว (หลังวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๔๙๑) เท่านั้นที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยเคร่งครัด

นอกจากนี้ “เอกสารหมายเลข ๓” ที่บันทึกข้อความของกองการข่าวและการต่างประเทศสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทย ลับที่ มท๐๒๐๖/๒๕๗ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๒๗ได้อ้างถึง ก็คือหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ-เฉพาะ หมู่ที่ ๔๑๘/๒๕๙๒ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๙๒ที่รัฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงมหาดไทย(พันเอก บุญยัติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา) ได้มีถึงข้าหลวงประจำจังหวัดทุกจังหวัดและข้าหลวงตรวจการกระทรวงมหาดไทยทุกภาค ซึ่งมีความอยู่ตอนหนึ่งว่า

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไม่อนุญาตให้มีการอพยพหลบภัยจากอินโดจีนฝรั่งเศส เข้ามา ในประเทศไทยอีกต่อไป การเข้าเมืองของคนญวนจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายเข้าเมือง และโควตา”

ข้อความดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่า ก่อนที่จะมีคำสั่งดังกล่าว

ใน พ.ศ.๒๕๕๒ นั้น ได้มีการอนุญาตให้ “คนญวนอพยพ” เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้ โดย “คนญวนอพยพ” ซึ่งประสงค์จะมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยและไม่มีลักษณะต้องห้าม ก็ให้ได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ได้ ส่วน “คนญวนอพยพ” ซึ่งมีประสงค์จะเดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรไทยแต่ยังไม่สามารถเดินทางกลับออกไปได้และไม่มีลักษณะต้องห้าม ก็ให้ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวไปก่อน จึงไม่น่าจะถือได้ว่า “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามที่ระบุไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับที่เป็นปัญหานี้ (วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗) ซึ่งน่าจะไม่มีสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้รายงาน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และเป็นข้อเท็จจริงที่คณะรัฐมนตรีได้อาศัยเป็นพื้นฐานในการพิจารณาอนุมัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกประกาศฉบับดังกล่าวได้และในตอนท้ายของหนังสือกระทรวงมหาดไทยลับ ที่ มท๐๒๐๖/๕๐๑ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๗ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มีถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นั้น ก็ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า

“จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบด้วยดำริ ขอได้กรุณานำเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาอนุมัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกประกาศกำหนดให้คนญวนอพยพพักอาศัยอยู่ได้ภายในเขตจังหวัดที่ควบคุมารวม ๑๐ จังหวัด ตามที่ได้ระบุไว้ และกำหนดหลักเกณฑ์การอนุญาตให้คนญวนอพยพเดินทางออกนอกเขตควบคุม โดยอำนาจตามมาตรา ๓ แห่ง พรบ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒”

สำหรับมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ นั้น บัญญัติว่า “มาตรา ๑๗ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีใด ๆ ก็ได้”

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า มาตรา ๑๗ ได้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีในอันที่จะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ หรือให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดได้รับยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ในกรณีใด ๆ ก็ได้ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง บทบัญญัติในมาตรา ๑๗ ดังกล่าว นอกจากจะเป็นการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีที่จะอนุญาตให้คนต่างด้าว “เข้ามา” และ “อยู่” ในราชอาณาจักรได้แล้วยังเป็นการให้อำนาจที่จะอนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรอยู่แล้ว “อยู่” ในราชอาณาจักรต่อไปก็ได้ ดังจะเห็นได้จากถ้อยคำในมาตรา ๑๗ ดังกล่าวนี้อย่าง ซึ่งใช้คำว่า “อนุญาต” ให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร” ในขณะที่บทบัญญัติอื่นๆ ในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ จะแยกกล่าวถึงกรณีการอนุญาตให้ “เข้ามา” ในราชอาณาจักรและการอนุญาตให้ “อยู่” ในราชอาณาจักรออกจากกัน เช่น ในมาตรา ๑๖^๖ และมาตรา ๓๕^๗ ใช้คำว่า “เข้ามา” ส่วนในมาตรา ๓๖^๘ และมาตรา ๓๗^๙

^๖พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

ใช้คำว่า “อยู่” โดยเฉพาะในมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง “ได้แยกบัญญัติให้เห็นอย่างชัดเจนว่า คนต่างด้าวซึ่ง(ได้รับอนุญาตให้) “เข้ามา” ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวแล้ว อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตให้ “อยู่” ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

ในเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามเอกสารหลักฐานที่ได้รับมาจากกระทรวงมหาดไทยว่า “คนญวนอพยพ” ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘-พ.ศ. ๒๔๘๙ ได้รับอนุญาตให้เข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะเรื่องตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตั้งแต่แรกแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) จึงเห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับที่เป็นปัญหานี้ เพียงแต่เป็นการอนุญาตให้ “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยได้ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ยังคงพักอาศัยอยู่

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่มีพฤติการณ์ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่า เพื่อประโยชน์แก่ประเทศหรือเพื่อความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี หรือความผาสุกของประชาชนไม่สมควรอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาในราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นหรือจำพวกนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้

“พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๓๔๐ คนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวจะต้องเข้ามาเพื่อการดังต่อไปนี้

๑ล๑

๑ล๑

๖พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๓๖ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวหากมีพฤติการณ์ที่สมควรเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร ให้อธิบดีหรือคณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการอนุญาตที่ได้อนุญาตไว้นั้นได้ ไม่ว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายเป็นผู้อนุญาต

๑ล๑

๑ล๑

๗พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๓๗ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑ล๑

๑ล๑

“พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๓๕ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๓๔ อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

ระยะเวลาที่จะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรให้กำหนดดังนี้

(๑) ไม่เกินสามสิบวัน สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๔) (๘) และ (๙)

(๒) ไม่เกินเก้าสิบวัน สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๓)

(๓) ไม่เกินหนึ่งปี สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๕) (๑๐) (๑๑) (๑๒)(๑๓) (๑๔) และ

(๑๕)

(๔) ไม่เกินสองปี สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๖)

(๕) ตามกำหนดระยะเวลาตามความจำเป็น สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๑)(๒)

๑ล๑

๑ล๑

ในราชอาณาจักรไทยต่อไปได้ตามมาตรา ๑๗^๙ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยเป็นการอนุญาตให้พักอาศัยอยู่ได้เป็นการชั่วคราวจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีใด ๆ ก็ได้เพื่อรอการส่งกลับประเทศเวียดนาม และมีเงื่อนไขว่า “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวจะต้องพักอาศัยอยู่ในเขตท้องที่จังหวัดต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทย ฉบับดังกล่าวเท่านั้นและประกาศกระทรวงมหาดไทยมิได้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงฐานะทางกฎหมายของ “คนญวนอพยพ” ดังกล่าว จากเดิมซึ่งถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยได้ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ คือ เป็นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับ อย่างที่กระทรวงมหาดไทยหรือมาแต่อย่างใด

๒. สำหรับปัญหาประการที่สองที่ว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว (วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗) ครอบคลุมหรือมีผลบังคับต่อบุตรซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยของคนญวนอพยพซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘-พ.ศ. ๒๔๘๙ ด้วยหรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า ถึงแม้ว่าบุตรซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยของ “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวจะเป็นคนต่างด้าว เนื่องจากบิดาหรือมารดาเป็นคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่ในราชอาณาจักรไทยเพียงชั่วคราว จึงถูกถอนสัญชาติไทยหรือไม่ได้สัญชาติไทยโดยผลของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๗ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕^{๑๐} ก็ตาม แต่ในเมื่อประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวมิได้ระบุว่า “คนญวนอพยพ” ตามประกาศฉบับดังกล่าวเป็นคนญวนอพยพประเภทใดหรือรุ่นใด และแม้แต่ในหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท๐๒๐๖/๔๐๑ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ที่ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยอ้างถึงก็ได้ให้คำอธิบายเอาไว้แต่เพียงว่า “คนญวนอพยพ” หมายถึงคนญวนซึ่งได้เข้ามาพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘- พ.ศ. ๒๔๘๙ โดยมิได้กล่าวถึงบุตรซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยของ “คนญวนอพยพ” ดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้นประกาศ

“พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๑๗ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี

^{๑๐}ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๗ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

ข้อ ๑ ให้ถอนสัญชาติไทยของบรรดาบุคคลที่เกิดในราชอาณาจักรไทยโดยบิดาเป็นคนต่างด้าว หรือมารดาเป็นคนต่างด้าวแต่ไม่ปรากฏบิดาที่ขอด้วยกฎหมาย และในขณะที่เกิดบิดาหรือมารดานั้นเป็น

(๑) ผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้พักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย

(๒) ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่ในราชอาณาจักรไทยเพียงชั่วคราว หรือ

(๓) ผู้ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นสมควรและเฉพาะรายเป็น

ประการอื่น

ข้อ ๒ บุคคลตามข้อ ๑ ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยเมื่อประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับแล้ว ไม่ได้สัญชาติไทย เว้นแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นสมควรและสั่งเฉพาะรายเป็นประการอื่น

กระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับต่อบุตรซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยของคนญวนอพยพซึ่งเข้ามาพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๙- พ.ศ. ๒๔๘๙ ด้วย

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้รับคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทยและผู้แทนกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในว่า ถ้าหากถือว่าประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวมีผลเป็นการรับรองสถานภาพของคนญวนอพยพดังกล่าวให้เป็นคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับประเทศเวียดนามแล้ว จะก่อให้เกิดปัญหาข้อขัดข้องในทางปฏิบัติหลายประการ รวมทั้งข้อขัดข้องที่ว่า จะไม่สามารถนำบทบัญญัติในมาตรา ๕๕^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ. ๒๕๒๒ มาใช้บังคับกับคนญวนอพยพที่หลบหนีออกนอกเขตจังหวัดได้ทันที เพราะตามบทบัญญัติในมาตรา ๕๔ ดังกล่าวนั้น การอนุญาตให้เข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรนั้นจะต้องสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนเสียก่อนและผู้ซึ่งมีอำนาจสั่งเพิกถอนการอนุญาตตามมาตรา ๑๗^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ. ๒๕๒๒ ก็คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีเท่านั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า ปัญหาข้อขัดข้องดังกล่าวไม่น่าจะเกิดจากการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๗ ดังกล่าวอนุญาตให้คนญวนอพยพดังกล่าวอยู่ในราชอาณาจักรไทยต่อไปได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับประเทศเวียดนาม แต่น่าจะเกิดจากการที่ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวยังไม่ชัดเจนเพียงพอและมิได้กำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตเช่นนั้นไว้ให้รัดกุมเพียงพอ ดังนั้น กระทรวงมหาดไทยจึงน่าจะพิจารณาปรับปรุงประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวเสียใหม่ให้ชัดเจนและรัดกุมยิ่งขึ้นหรืออาจจะเสนอให้คณะรัฐมนตรีหรืออนุมัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยใช้อำนาจตามมาตรา ๑๗ ดังกล่าวออกประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับใหม่ อนุญาตให้คนญวนอพยพดังกล่าวและบุตรของคนญวนอพยพดังกล่าวอยู่ในราชอาณาจักรต่อไปได้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับประเทศเวียดนาม

^{๑๑}พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๕๔ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับ ออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้

ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนเพื่อส่งตัวกลับตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่มีคำสั่งให้ส่งตัวคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ในระหว่างรอการส่งกลับ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอนุญาตให้ไปพักอาศัยอยู่ ณ ที่ใด โดยคนต่างด้าวผู้นั้นต้องมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด โดยต้องมีประกันหรือมีทั้งประกันและหลักประกันก็ได้ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดเป็นเวลานานเท่าใดตามความจำเป็นก็ได้ ค่าใช้จ่ายในการกักตัวนี้ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้เสีย

บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรก่อนวันที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ใช้บังคับ

^{๑๒}โปรดดูเชิงอรรถ (๙)

โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลดังกล่าวจะต้องพำนักอยู่เฉพาะในเขตควบคุมที่ประกาศ
 กระทรวงมหาดไทยระบุไว้เท่านั้นและอาจจะระบุไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับใหม่ว่า ถ้า
 หากมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขดังกล่าวอย่างร้ายแรงหรือบ่อยครั้ง ก็ให้ถือว่าการอนุญาตให้อยู่ใน
 ราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวนั้นสิ้นสุดลงหรือถูกเพิกถอนก็ได้ เพราะในเมื่อมาตรา ๑๗^{๓๓}แห่ง
 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ให้อำนาจอย่างกว้างขวางแก่รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีที่จะอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ใน
 ราชอาณาจักรได้โดยจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ก็ได้แล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดย
 อนุมัติของคณะรัฐมนตรีก็ย่อมจะมีอำนาจที่จะกำหนดสภาพบังคับของการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการ
 อนุญาตดังกล่าวได้ด้วยเช่นเดียวกัน อันจะมีผลทำให้สามารถนำมาตรา ๕๕^{๓๔}แห่งพระราชบัญญัติ
 ฉบับเดียวกันมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาตดังกล่าวได้ในทันที

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๒๘

^{๓๓}โปรดดูเชิงอรรถ (๙)

^{๓๔}โปรดดูเชิงอรรถ (๑๑)